

Der er en Ting, der har undret mig, og det er, at de Herrer Socialdemokrater, som ved enhver Lejlighed stille sig frem her i Salen som de eneste virkelige og sande Repræsentanter for Arbejdere — ogsaa for Arbejderne paa Landet —, som de eneste, der have et vaagent Øje og et varmt Hjerte for de smaa i Samfundet, det har undret mig, siger jeg, at de Herrer aldrig ere fremkomne med en eneste Opfordring her i Salen til Regeringen om at drage disse udelukkede Arbejdere ind under den gældende Lov. Men da det ærede Medlem for Kellerup (Jensen-Knudstrup) og jeg i Fjor tillode os at minde om denne Ulykkesforsikringslov, saa vi det højtærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) i Stedet for at støtte os i vor Opfordring til Regeringen, gaa en helt anden Vej og rejse sig for at forsøge at gøre Løjer og Grin med vore Udtalelser. Hvad Grunden var, ved jeg ikke. Det forekommer mig, at man, naar man havde aabent Øje for de smaa i Samfundet og mente det alvorligt, maatte være glad ved en hvilken som helst Haandsrækning ogsaa fra Medlemmer uden for Partiet. Det var det ærede Medlem imidlertid ikke, men han søgte, som sagt, at gøre Løjer og Grin med, hvad vi fremsatte. Jeg kan kun tænke mig, at Grunden dertil var en Slags Skinsyge, fordi han mente, at man gjorde et Indgreb i deres selvtagne Rettigheder til at varetage de smaas Interesser. Jeg opfordrer altsaa Regeringen til saa snart som muligt at fremsætte Forslag om at faa Landarbejderne og de øvrige udelukkede Arbejdere ind under Ulykkesforsikringen.

Marott: Forinden jeg gaar over til det, jeg havde tænkt at tale om, vil jeg tillade mig at gøre en lille Bemærkning til det ærede Medlem, som nu satte sig. Det ærede Medlem fremhævede, at der fra Socialdemokraternes Side, fra det Partis Side, som altid paatager sig at tale de forurettedes Sag, ikke er gjort noget Skridt for at bringe Fiskere, Søfolk og Landarbejdere med ind under Ulykkesforsikringsloven. Jeg vil gerne gøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at vi fra vort Partis Side i forrige Samling, da Sagen angaaende Nedsættelsen af en Kommission til Undersøgelse af Forsikrings- og Forsørgelsesvæsenet var for, stillede Forslag om, at denne Kommission skulde beskæftige sig med *hele* det sociale Forsikringsvæsen. Og det var da selvfølgelig ogsaa vort Haab netop at faa inddraget under Loven disse

Klasser, som det ærede Medlem før omtalte med saa megen Varme. Jeg kan forsikre ham om, at vi for vort Vedkommende ikke nære mindre Interesse og Varme for dette Spørgsmaal, og det er ogsaa mit Haab, at denne Sag vil komme til at foreligge i denne Rigsdagssamling til Forhandling og forhaabenlig til en god Afgørelse.

For øvrigt har jeg taget Ordet, fordi det ærede Medlem for Viborg Amts 5. Valgkreds (A. Nielsen) i Lørdags henvendte nogle Ord til mig for at forsvare og forklare sin Udtalelse angaaende Alderdomsunderstøttelsesloven som en Spire til social Ulykke i vort Land. Det er naturligvis ikke min Hensigt at komme dybere ind paa denne Sag nu. Denne Sag har jo tidligere været Genstand for en længere Forhandling her i denne Sal. Jeg vil kun gøre et Par korte Bemærkninger til det nævnte ærede Medlem. Det ærede Medlem fremsatte to Indvendinger mod Alderdomsunderstøttelsesloven for dermed at begrunde disse Ord om den sociale Ulykke, som denne Lov afstedkom. Det ærede Medlem sagde for det første, at den Ret til Hjælp, de gamle have ifølge Loven, bliver i sin praktiske Udførelse en Naadesakt, og for det andet, at man svækker de gamles Selvvirksomhed, thi de faa ofte saa meget mindre i Forsørgelse, som de selv tjene, og dette vækker Utilfredshed og gør særlig Fortræd. Det var de to Hovedindvendinger, det ærede Medlem havde mod Alderdomsunderstøttelsesloven, og det ærede Medlem paastaar, at Indførelsen af faste Takster, som jo tidligere er blevet foreslaaet, og vistnok forhandlet her i denne Sal, ikke vilde afhjælpe disse to Ting, som afstedkom de omtalte Onder.

Jeg for mit Vedkommende har nu den modsatte Mening med Hensyn til den Virkning, som faste Takster eller faste Sætsler i Alderdomsloven vilde have. Jeg synes netop, det ligger nær at antage, at den sociale Naadesakt i Loven væsentlig vil blive ophævet ved Hjælp af faste Sætsler. Saa vilde der være fastslaaet noget bestemt i Loven med Hensyn til den Hjælp, de gamle skulle have, saa havde de en forud given lovlig Ret at holde sig til; og hvad Selvvirksomheden angaar, ja, da mener jeg heller ikke, at den vilde kunne formindskes, naar faste Takster indføres. Tværtimod. Naar der er faste Takster, kunne de gamle virke og sysle efter bedste Evne for at tjene lidt, uden at risikere, at der bliver fradraget noget i deres Alderdomsunderstøttelse. Jeg indrømmer, at det kunne de ikke nu, i alt Fald i mange